KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 7 februari 1996

om stöd till avelsförbättrande åtgärder som beviljats av regionen Friuli-Venezia Giulia i form av en extraordinär finansiering av avelsverksamhet med naturlig betäckning

(Endast den italienska texten är giltig)

(96/474/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 424/95 [2], särskilt artikel 24 i denna,

efter att i enlighet med artikel 93.2 första stycket i Romfördraget ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig och med beaktande av dessa yttranden, och

med beaktande av följande:

I

1. Genom en skrivelse av den 1 september 1992, registrerad den 7 september 1992, anmälde Italiens ständiga representation vid Europeiska gemenskaperna till kommissionen, i enlighet med artikel 93.3 i Romfördraget, förslaget till regionlag (Friuli-Venezia Giulia) nr 364/1 om stöd till förmån för stationer för djuravel med naturlig betäckning. De italienska myndigheterna lämnade kompletterande upplysningar till kommissionen genom skrivelser av den 25 januari, den 3 juni och den 9 december 1993.

   Genom skrivelse av den 22 februari 1994 informerade kommissionen den italienska regeringen om sitt beslut att inleda det förfarande som föreskrivs i artikel 93.2 i fördraget avseende de åtgärder som förskrivs i artikel 30 i förslaget till regionlag nr 364/1, vilka verkade utgöras av verksamhetsstöd, som inte kan utnyttja något av undantagen i artikel 92 i fördraget och därför bör anses som oförenliga med den gemensamma marknaden.

   Kommissionen har inom ramen för detta förfarande anmodat den italienska regeringen att inkomma med synpunkter i ärendet.

   Genom ett meddelande som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [3] har kommissionen även anmodat de andra medlemsstaterna och andra berörda parter att inkomma med synpunkter.

   Det ifrågavarande lagförslaget har under tiden antagits som den regionala lagen nr 20/1992.

   Den italienska regeringen har lagt fram sina synpunkter i en skrivelse av den 30 september 1994, registrerad den 5 oktober 1994.

2. De ifrågavarande åtgärderna består av beviljandet av ett ej återbetalningspliktigt engångsbidrag till Associazione friulana tenutari stazioni taurine ed operatori fecondazione animale, i fortsättningen kallad "associationen", ett organ som arbetar med nötdjursavel med naturlig betäckning i regionen Friuli-Venezia Giulia.

   Enligt artikel 30 i regionlag nr 20/1992 uppgår detta bidrag till ett belopp av 200 miljoner italienska lire för nämnda stadgeenliga syfte.

   Enligt associationens stadga består dess verksamhet i synnerhet av en förbättring av driften på stationerna för nötkreatursbefruktning, främjande av uppfödning, anskaffande av anläggningar, reglering av distribueringen och stöd till skötseln av avelsnötdjur.

   I lagtexten anges närmare att åtgärdernas mål är förverkligandet av en plan för förbättring av aveln i regionens bergsområden. Planen skall, enligt den beskrivning som de italienska myndigheterna lämnat, innehålla en redogörelse för havda utgifter för utrustning, personal och transport.

[1] EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 24.
[2] EGT nr L 45, 1.3.1995, s. 2.
[3] EGT nr C 159, 10.6.1994, s. 8.

Enligt de kompletterande upplysningarna från de italienska myndigheterna kan associationen bevilja bidrag till de 96 stationer för naturlig betäckning, som är knutna till dem och belägna i bergområden, för skötsel av renrasiga hanavelsdjur av nötkreatur med stamtavla.

De italienska myndigheterna har i en första etapp uppgivit att det belopp på 200 miljoner italienska lire som beviljats associationen fördelas lika av denna till de 96 medlemsstationerna. Varje medlemsstation erhåller sålunda 2,08 miljoner italienska lire, vilket utgör i genomsnitt (enligt sifferuppgifterna för 1992) 42 % av deras totala årliga driftkostnader. Sedan har myndigheterna förklarat att medlemsstationernas kostnader utgjordes av kostnader för inköp och hållande av avelsdjur.

Från italiensk sida har dessutom preciserats att stödbeloppet skulle fördelas med dels 56 miljoner italienska lire för inköp, dels 144 italienska lire för hållande av avelsdjuren, av de faktiska utgifterna 1992.

De regionala myndigheterna har inte preciserat den maximala stödnivån. De har dock angivit att det planerade stödet utgör mindre än hälften av de bidragsberättigande utgifterna.

Sedan förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget inleddes har kommissionen mottagit kompletterande upplysningar som inte utesluter möjligheten att stödet i fråga kan ha beviljats innan nämnda förfarande lett tillslutligt beslut.

II

1. Genom en skrivelse av den 22 februari 1994 till den italienska regeringen meddelade kommissionen att den hade beslutat inleda det förfarande som avses i artikel 93.2 i fördraget i fråga om de stöd som avses i artikel 30 i förslaget till regionlag nr 364/1.

   Enligt kommissionens uppfattning rörde det sig i själva verket om veksamhetsstöd som strider mot artiklarna 92, 93 och 94 i fördraget, så som dessa artiklar konsekvent tillämpats av kommissionen.

   Dessa åtgärder hotade att snedvrida konkurrensen samt att påverka handeln mellan medlemsstaterna och uppfyllde kriterierna i artikel 92.1 i Romfördraget utan att kunna omfattas av något av de undantag som avses i punkterna 2 och 3 i den artikeln.

2. De italienska myndigheterna delade inte kommissionens slutsatser och hävdade att åtgärderna i fråga inte snedvrider konkurrensen och att de inte ändrar den gemensamma jordbrukspolitikens funktion.

Inga synpunkter har inkommit till kommissionen från de andra medlemsstaterna eller övriga berörda parter.

III

1. I artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 föreskrivs att artiklarna 92, 93 och 94 i fördraget skall tillämpas på produktion och handel med de produkter som avses i artikel 1 i nämnda förordning, om inget annat sägs i samma förordning.

2. Enligt artikel 92.1 i fördraget där "stöd som ges av en medlemsstat eller hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna".

   Åtgärderna i fråga utgör stöd enligt artikel 92.1 i fördraget, eftersom de får den effekten att de förbättrar den ekonomiska situationen för de företag som får stödet i jämförelse med deras konkurrenter som inte får detta stöd. Följaktligen snedvrider de eller hotar att snedvrida konkurrensen i ovannämnda mening.

   Med beaktande av värdet av handeln med produkter från den berörda sektorn för uppfödning av nötkreatur (för 1992: export från Italien till EG: 163,84 miljoner ecu, import från EEG till Italien: 2470,92 miljoner ecu [1]) framgår det att detta stöd kan påverka handeln mellan medlemsstaterna genom att gynna den nationella produktionen på bekostnad av importen från de andra medlemsstaterna.

   I detta avseende bör det understrykas att även om ett stöd är relativt obetydligt eller det mottagande företaget är av relativt liten storlek, utesluter det inte på förhand möjligheten att handeln mellan medlemsstaterna kan påverkas.

   Med hänsyn till ovanstående är de i frågavarande åtgärdena statligt stöd som uppfyller kriterierna i artikel 92.1 i fördraget.

3. Principen om oförenlighet som slås fast i artikel 92.1 i fördraget har dock undantag.

IV

1. Det är klart att de undantag från denna oförenlighet som anges i artikel 92.2 inte är tillämpliga. De har inte heller åberopats av de italienska myndigheterna.

2. De undantag som anges i artikel 92.3 i Romfördraget skall tolkas restriktivt vid undersökning av varje stödprogram med regionalt eller sektoriellt ändamål eller varje fall av individuell tillämpning av allmänna stödordningar.

[1] Comext, av den 20 november 1995.

I synnerhet kan de bara beviljas när kommissionen kan fastställa att stödet är nödvändigt för genomförande av ett av de ifrågavarande målen. Att bevilja dessa undantag för stöd som inte ger ett sådant utbyte skulle betyda att man medgav störningar av handeln mellan medlemsstaterna och snedvridningar av konkurrensen som inte är berättigade med hänsyn till gemenskapsintresset, och därmed otillbörliga fördelar för aktörerna i vissa medlemsstater.

3. I detta fall är stödet inte förenat något sådant utbyte. I själva verket har den italienska regeringen inte lämnat, och inte heller har kommissionen upptäckt, någon skäl som ger stöd för slutsatsen att stödet i fråga uppfyller villkoren för tillämpning av något av undantagen i artikel 92.3.

4. Det rör sig inte om åtgärder för att främja något viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse enligt artikel 92.3 b.

Det rör sig inte heller om åtgärder för att avhjälpa någon allvarlig störning i den berörda medlemsstatens ekonomi enligt samma bestämmelse.

5. Till de synpunkter som den italienska regeringen har lämnat har kommissionen följande anmärkningar och slutsatser:

Enligt kriterierna i dess förslag till lämpliga åtgärder avseende stöd som beviljats av medlemsstaterna inom sektorn för uppfödning och produkter av uppfödning (dok. 75/29416 av den 19 september 1975) anser kommissionen följande stöd vara förenliga med den gemensamma marknaden.

— Stöd för hållande av djur upp till en nivå av högst 30 % av stödberättigade utgifter, i den mån särskilda skäl, bland annat av regional karaktär, berättigar till ett sådant undantag.

— Stöd för inköp av djur upp till en nivå av 40 % av stödberättigade utgifter.

Först och främst konstaterar kommissionen att ovannämnda maximinivåer inte har respekterats, varken för inköp eller hållande av djur. I själva verket har den italienska regeringen medgivit att de tillåtna nivåer som anges ovan kraftigt överskridits av de planerade nivåerna.

Ett överskridande av de föreskrivna taken skulle för övrigt föreligga, även vid de mest gynnsamma förutsättningar, dvs. med en stödnivå på 42 % som de italienska myndigheterna åsyftat.

Vidare har kommissionen inte kunnat fastslå att stödet inte beviljats för någon annan utgift än inköp eller hållande av djur.

I själva verket föreskrivs i artikel 30 i lagförslaget att stödet skall gälla i första hand, dvs. inte enbart, för genomförande av stadgeenlig avelsverksamhet med naturlig betäckning.

Enligt nämnda stadga består denna verksamhet av förbättring av driften vid stationerna för nötkreatursbefruktning, främjande av uppfödningen, förvärv av anläggningar, reglering av fördelningen och bistånd vid skötseln av avelsnötkreatur.

Ordalydelsen i ifrågavarande artikel 30 inför således inte något strikt samband mellan beviljande av stödet och kostnader för hållande eller inköp av djur.

Av de upplysningar som de italienska myndigheterna lämnat i sin beskrivning framgår inte, och kommissionen har inte heller kunnat upptäcka, att de föreskrivna stöden är begränsade enbart till stödmottagarnas kostnader för inköp eller hållande av djur.

Det faktum att beloppet och stödnivån av de italienska myndigheterna hänförts till redan havda utgifter (de totala kostnaderna för stationerna för naturlig betäckning 1992) visar dessutom att stöden enligt artikel 30 saknar det främsta skälet som motiverar en gynnsam inställning från kommissionens sida i fråga om investeringsstöd, dvs. stödets stimulerande funktion.

De regionala myndigheterna förnekade att stöden hänförts till redan realiserade utgifter och att de därför inte hade någon stimulerande funktion. De regionala myndigheterna hävdar att stödet planerades 1992 för att täcka det årets utgifter.

Kommissionen konstaterar i detta avseende att den period för vilken stödmottagarna kan göra gällande berättigande utgifter (dvs. den 1 januari 1992 – 31 december 1992) inte begränsas enbart till tiden efter det att lagen i fråga antagits. Med andra ord var lagen om åtgärderna i fråga inte ägnad att förmå en stödmottagare att göra investeringar.

Mot bakgrund av ovanstående anser kommissionen att de ifrågavarande åtgärderna utgör verksamhetsstöd i strid med kommissionens konsekventa praxis.

Följaktligen har kommissionen dragit slutsaten att de planerade stöden inte motsvarar de gemenskapskriterier som gör det möjligt att betrakta dem som stöd som underlättar utvecklingen i de berörda sektorerna. De skall därför bedömas som verksamhetsstöd som inte på ett varaktigt sätt kan förbättra villkoren och den strukturella situation som mottagarna av stödet befinner sig i.

Kommissionen konstaterar följaktligen att dessa åtgärder, genom sin karaktär av verksamhetsstöd, inte kan komma i åtnjutande av undantagen enligt artikel 92.3 a och 92.3 c för stöd som är avsedda att främja den ekonomiska utvecklingen i vissa regioner eller underlätta utvecklingen av vissa näringsverksamheter.

Med hänsyn till ovanstående kan inte kommissionen ta hänsyn till de skäl den italienska regeringen framfört.

Följaktligen kan dessa stöd inte dra fördel av något av undantagen i artikel 92 i fördraget och skall betraktas som oförenliga med den gemensamma marknaden.

V

Sedan förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget inleddes har kommissionen erhållit upplysningar som inte utesluter möjligheten att stöden i fråga kan ha beviljats innan nämnda förfarande lett till ett slutgiltigt beslut. Med detta antagande, dvs. om stöden skulle ha beviljats utan att avvakta det slutliga beslutet, skulle det handla om stöd som beviljats olagligt.

Om stöden är oförenliga med den gemensamma marknaden måste kommissionen använda sig av den möjlighet som ges i domstolens dom av den 12 juli 1973 i mål 70/72 [1], som bekräftats genom domarna av den 24 februari 1987 i mål 310/85 [2] och 20 september 1990 i mål C-5/89 [3], och kräva att medlemsstaten av mottagarna återtar de belopp som har beviljats olagligt.

Denna återbetalning är nödvändig för att återupprätta den tidigare situationen genom att upphäva alla ekonomiska fördelar som mottagarna av det lagstridiga stödet skulle ha åtnjutit otillbörligen sedan den dag detta stöd beviljades.

Återbetalningen skall göras i enlighet med den italienska lagens förfaranden och bestämmelser med räntor som börjar löpa från och med dagen för beviljanet av de ifrågavarande stöden. Dessa räntor bör beräknas utifrån marknadsräntan baserat på den räntesats som används för beräkning av subventionsekvivalenten inom ramen för regionalstöden [4].

Detta beslut föregriper inte de slutsatser kommissionen kan komma fram till när det gäller finansieringen av gemensamma jordbrukspolitiken genom Europeiska utvecklings- och garantifondon för jordbruket (EUGFJ).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De stöd som föreskrivs i artikel 30 i regionlag nr 20/1992 för regionen Friuli-Venezia Giulia är olagliga enligt artikel 93.3 i Romfördraget i de fall de har genomförts. De är oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i fördraget och kan därför inte beviljas.

Artikel 2

Italien anmodas att upphäva den i artikel 1 nämnda bestämmelsen inom två månader efter dagen för delgivning av detta beslut.

Artikel 3

Italien anmodas utkräva återbetalning av de stöd som avses i artikel 1, genom uppbörd med ränta, inom två månader efter delgivning av detta beslut, i de fall dessa stöd har utbetalats.

Denna återbetalning skall göras i enlighet med den nationella lagens förfaranden och bestämmelser. De summor som skall återtas skall ge ränta från dagen för utbetalning av det ifrågavarande stödet. Räntan skall beräknas utifrån marknadsräntan baserat på den räntesats som används för beräkningen av subventionsekvivalenten inom ramen för regionalstöden.

Artikel 4

Italien skall inom två månader efter delgivning av detta beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa detta.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till Republiken Italien.

Utfärdat i Bryssel den 7 februari 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] Rec. 1973, s. 813.
[2] Rec. 1987, s. 901.
[3] Rec. 1990, s. I-3437.
[4] Kommissionens meddelande till medlemsstaterna (EGT nr C 156, 22.6.1995, s. 5).